

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 168/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Martin Bicko, advokát s.r.o., Dukelská 7, Považská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/112/2020-292 zo 16. júna 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/4/2023 z 30. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17Co/112/2020-292 zo 16. júna 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9Cdo/4/2023 z 30. októbra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v konaní vo veci samej vystupoval v procesnom postavení žalovaného vo veci žaloby podanej na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 19. apríla 2018 pôvodným žalobcom – otcom sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“). Podanou žalobou sa pôvodný žalobca domáhal

určenia, že je výlučným vlastníkom v žalobe presne určených nehnuteľností (rodinného domu vrátane zastavaných plôch a nádvoria, ako aj ornej pôdy). Žalobu pôvodný žalobca podal z dôvodu, že sa sťažovateľ ako obdarovaný (na základe darovacej zmluvy z 8. decembra 1999, v rámci ktorej bolo v prospech pôvodného žalobcu zriadené aj vecné bremeno spočívajúce v jeho práve doživotného bývania a užívania polovice rodinného domu a pozemku) mal voči nemu správať spôsobom, ktorým hrubo porušoval dobré mravy. V priebehu súdneho konania pred prvoinštančným súdom (1. marca 2019) pôvodný žalobca zomrel, na čo okresný súd uznesením č. k. 3C/23/2018-136 z 13. septembra 2019 rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodného žalobcu (ďalej len „žalobcovia v 1. až 3. rade“). Zároveň okresný súd na pojednávaní 13. novembra 2019 rozhodol o pripustení zmeny žaloby na základe návrhu žalobcov v 1. až 3. rade (žiadali určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po pôvodnom žalobcovi).

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 3C/23/2018-240 z 25. augusta 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Ním žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal voči žalobcom v 1. až 3. rade plný nárok na náhradu trov konania. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že tvrdenia pôvodného žalobcu, resp. neskôr aj žalobcov v 1. až 3. rade o porušení dobrých mravov, ktoré mali byť dôvodom na vrátenie daru (nehnuteľností), neboli v konaní preukázané, resp. že niektoré z nich boli nepravdivé.

4. Proti rozsudku okresného súdu žalobcovia v 1. až 3. rade podali odvolanie. Rozhodol o ňom krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu. V napadnutom rozsudku krajský súd určil, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po pôvodnom žalobcovi a zároveň žalobcom v 1. až 3. rade priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Krajský súd po zopakovaní dokazovania výsluchom žalobcov v 1. až 3. rade, sťažovateľa a ďalších svedkov argumentoval, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom. Uviedol, že konaním sťažovateľa došlo k porušeniu dobrých mravov a k vzniku dôvodov na vrátenie daru. Porušenie dobrých mravov vzhladol v tom, že sťažovateľ mal spolu s členmi svojej rodiny vyniesť a spáliť nábytok a osobné veci pôvodného žalobcu v čase jeho neprítomnosti v nehnuteľnosti (keď bol pôvodný žalobca dočasne umiestnený v zariadení sociálnych služieb), čím došlo k vyprataniu časti nehnuteľnosti obývanej pôvodným žalobcom, a tým sa stala táto časť nehnuteľnosti neobývateľnou. Toto konanie krajský súd posúdil ako hrubé porušenie dobrých mravov a ako predpoklad vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka.

5. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. b) a f), ako aj z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol a žalobcom v 1. až 3. rade priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5.1. Dovolací súd pri odmietnutí dovolania podľa § 420 písm. f) CSP argumentoval tým, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad na záver o tom, že by bolo odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nepreskúmateľné. Poukázal na to, že odvolací súd zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Uviedol, že krajský súd vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažoval prvoinštančné rozhodnutie za vecne správne a čo ho viedlo k potrebe zopakovať dokazovanie podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 384 ods. 1 CSP. Tiež poukázal na to, že z jeho obsahu (primárne body 52 až 80 rozhodnutia odvolacieho súdu) nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť a ani taká aplikácia príslušných

právnych noriem, ktorá by mala za následok popretie ich účelu, podstaty a zmyslu. Dovolací súd preto po preskúmaní obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že odvolací súd sa v ňom vysporiadal so všetkými podstatnými a rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol v ňom dostatočne vysvetlený, a to aj s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním a tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Zároveň uviedol, že mu ako dovolaciemu súdu ale neprináleží hodnotiť skutkové zistenia odvolacieho súdu a tiež nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery. Tiež uviedol, že v tomto smere v prípade napadnutého rozsudku nezistil ani žiadne závažné deficity vo vykonanom dokazovaní alebo že by odvolacím súdom prijaté skutkové závery boli svojvoľné, neudržateľné alebo aby boli založené na zrejmom omyle.

5.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. b) CSP (ktorý sťažovateľ odôvodnil vyjadrením svojej pochybnosti o procesnej subjektivite žalobcov v 1. až 3. rade) dovolací súd poukázal na § 61 CSP a na zistenie zákonného dôvodu na takýto postup (uvedený v uznesení okresného súdu č. k. 3C/23/2018-136 z 13. septembra 2019), ktorý vyplýval z § 63 ods. 1 a 2 CSP. Zároveň odkázal aj na právnu teóriu a súdnu prax, podľa ktorej je uplatnenie práva na vrátenie daru majetkovým právom prechádzajúcim aj na dedičov darcu.

5.3. Pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP dovolací súd skonštatoval, že sťažovateľ sa obmedzil len na citovanie textu príslušných zákonných ustanovení z Civilného sporového poriadku a na citáciu výňatkov z označených rozhodnutí najvyššieho súdu, na čo len stroho skonštatoval, že odvolací súd si nesprávne vysvetlil pojem „*hrubé porušenie dobrých mravov*“ a nesprávne ho aplikoval na jeho vec. S poukazom na uvedené preto uzavrel, že nebolo možné inak vyvodit' žiadnu konkrétnu argumentáciu sťažovateľa k týmto jednotlivým dovolacím dôvodom. Argumentoval ďalej tým, že nesprávne právne posúdenie veci nie je možné vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, a preto zmätočne pôsobí aj odkaz sťažovateľa na iné rozhodnutie najvyššieho súdu, keď z rozhodnutí konajúcich súdov je zřejmé, že na aplikácii dôkaznej teórie (ktorú obsahovalo toto rozhodnutie) nebol založený záver odvolacieho súdu. Doplnil, že sťažovateľ prípustnosť dovolania z týchto dôvodov ničím konkrétnym neodôvodnil, neformuloval žiadnu právnu otázku, len vyjadril všeobecný nesúhlas s odvolacím rozhodnutím. Zároveň v bode 33 odôvodnenia napadnutého uznesenia aj citoval podľa neho zmätočne znejúce požiadavky sťažovateľa týkajúce sa týchto dovolacích dôvodov (keď sťažovateľ dovolací súd v podstate vyzval, aby si sám vybral vyhovujúci dôvod dovolania).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namietal, že pri žiadnej možnej interpretácii vykonaného dokazovania pred krajským súdom nevyplývajú závery, z ktorých by bolo možné vyvodit', že konanie sťažovateľa malo znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Je toho názoru, že došlo k protiústavnej interpretácii § 630 Občianskeho zákonníka. Argumentoval, že v napadnutom rozsudku absentuje úvaha, na základe čoho dospel konajúci súd k jednoznačnému záveru o porušení dobrých mravov. Namietal, že záver (že vyniesol a spálil majetok pôvodného žalobcu) nebolo možné vyvodit' zo svedeckých výpovedí. Tiež poukázal na to, že krajský súd nevzal do úvahy ani list z 12. februára 2018 adresovaný

sťažovateľovi pôvodným žalobcom, v ktorom sťažovateľ oslovuje ako „milý syn ■■■“ a uvádza v ňom, že sa chce vrátiť domov k sťažovateľovi a jeho rodine.

7. Sťažovateľ uviedol, že odôvodnenia ako napadnutého rozsudku krajského súdu, tak aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie sú vyčerpávajúce, trpia nedostatočnou argumentáciou, pokiaľ ide o právne závery v nich uvedené, sú nelogické a arbitrárne. Argumentuje tiež tým, že krajský súd aj najvyšší súd v napadnutých rozhodnutiach použili svojvoľnú a ústavne neakceptovateľnú úvahu a neposudzovali ani to, že smrťou darcu zaniklo právo na vrátenie daru.

8. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu zároveň namietal, že najvyšší súd pochybil, keď jeho dovolacie námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci nevyhodnotil ako dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP a obmedzil sa len na posúdenie dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Za zmätočnú považuje výhradu dovolacieho súdu, že v dovolaní nešpecifikoval, ktorý z alternatívnych dôvodov prípustnosti dovolania v otázke právneho posúdenia veci uplatňuje.

9. Zásah do svojich majetkových práv vidí v tom, že krajský súd aj najvyšší súd pri rozhodovaní o merite veci ústavne neakceptovateľným spôsobom zmarili sťažovateľovi nadobudnutie majetku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Sťažovateľ napadnutému rozsudku vytýka, že pri žiadnej interpretácii z krajským súdom vykonaného opakovaného dokazovania nevyplývajú skutkové závery o hrubom porušení dobrých

mravov sťažovateľom. Namieta absenciu úvah a argumentácie krajského súdu, na základe ktorých dospel k záveru o porušení dobrých mravov zo strany sťažovateľa. Napadnutému rozsudku vytýka, že je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a svojvoľný.

13. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom podaného dovolania sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu (ktorého hlavné a podstatné argumenty najvyšší súd zahrnul aj do napadnutého uznesenia). Sťažovateľ v dovolaní namietal, že krajský súd si v rozpore s judikatúrou nesprávne vyložil pojem „*hrubé porušenie dobrých mravov*“ a nesprávne ho aplikoval. Tiež namietal, že v konaní nebolo preukázané, a teda z výsledkov dokazovania nevyplýva naplnenie zákonnej podmienky na dožadovanie sa vrátenia daru – teda že z vykonaného dokazovania nevyplývajú závery o hrubom porušení dobrých mravov zo strany sťažovateľa. Argumentoval tiež tým, že absentuje dôkaz, ktorý by preukazoval takéto jeho konanie, a zároveň že krajský súd neskúmal existenciu naliehavého právneho záujmu a nijak uvedené neodôvodnil. Namietal aj nedostatočnú argumentáciu krajského súdu vo vzťahu k jeho námietkam. Zároveň samostatne vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. b) CSP argumentoval tým, že žalobcovia v 1. až 3. rade (ako právny nástupcovia pôvodného žalobcu) nemali procesnú subjektivitu vo vzťahu k sťažovateľovi.

14. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnej časti predniesol argumenty v zásade totožnej povahy s argumentáciou uplatnenou v podanom dovolaní. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z uvedeného teda vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Sťažovateľ svoje námietky vzniesol aj vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol ním podané dovolanie – vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP s poukazom na § 447 písm. c) CSP a pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP s odkazom na § 447 písm. f) CSP.

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne tak aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí

dat' odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 106/2023).

18. Zároveň ústavný súd pripomína, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa (m. m. III. ÚS 175/2018).

19. Ústavný súd v medziach svojich právomocí vykonal prieskum napadnutého uznesenia, aby posúdil jeho ústavnoprávnu udržateľnosť s poukazom na sťažovateľom uplatnené námietky.

20. S odvolaním sa na závery odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd uvádza, že dovolací súd sa hlavne na stranách 5 až 11 napadnutého uznesenia venoval argumentom sťažovateľa. Ústavný súd však jeho závery na tomto mieste nebude detailne rozvádzať (v podstatnom sú uvedené v bodoch 5.1. až 5.3. tohto uznesenia), pretože sú sťažovateľovi dostatočne známe. Dovolací súd v napadnutom uznesení relevantným spôsobom argumentoval, prečo vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie odmietol (teda že z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva po jeho preskúmaní dovolacím súdom, že by jeho závery boli svojvoľné, neudržateľné alebo aby boli založené na zrejmom omyle). Tiež jasne poukázal na to, že odvolací súd zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu a vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažoval prvoinštančné rozhodnutie za vecne správne a čo ho viedlo k potrebe zopakovať dokazovanie. Aj vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. b) CSP dovolací súd poukázal na relevantné ustanovenia Civilného sporového poriadku a na právnu teóriu a súdnu prax. Nakoniec pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP dovolací súd aj s odkazom na citáciu formulácie dovolania sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo za daného stavu (značne nejednoznačného koncipovania dovolacích požiadaviek sťažovateľa) nemohol pristúpiť k meritórnemu prieskumu. Na jednej strane síce nie je možné od dovolateľa vyžadovať úplne „bezchybné koncipovanie“ dovolacích otázok, avšak ústavný súd zároveň berie zreteľ aj na to, že dovolanie musí dosahovať aj istý kvalitatívny stupeň jeho podania. A ak by (ako správne poukázal v bode 33 odôvodnenia napadnutého uznesenia aj najvyšší súd) v prípade zmätočne znejúcej požiadavky dovolací súd nebral do úvahy absenciu náležitostí jeho prípustnosti (a pristúpil by k posúdeniu dôvodnosti dovolania), v takom prípade by mohlo dôjsť až k porušeniu práva na súdnu ochranu druhej procesnej strany. S poukazom na uvedené teda ústavný súd aj v tejto časti vyhodnotil závery dovolacieho súdu ako ústavnoprávne udržateľné.

21. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

22. Po preskúmaní napadnutého uznesenia preto ústavný súd musí konštatovať, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné, najvyšší súd dal jasné a právne relevantné odpovede na dôvody odmietnutia sťažovateľom podaného dovolania. V odôvodnení napadnutého uznesenia nevzhladol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali vysloviť záver o porušení

sťažovateľom označených práv. Nie je ho možné označiť za arbitrárne, jeho závery za svojvoľné či ústavnoprávne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

23. Ústavný súd preto už opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (I. ÚS 104/2021). Vzhľadom na uvedené preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu